

РЕШЕНИЕ

№ 4566

гр. София, 24.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 30.09.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Светлана Димитрова

Юлия Раева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на
прокурора Димитров, като разгледа дело номер **5844** по описа за **2011**
година докладвано от съдия Камелия Стоянова, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от
ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] против решение № 74 от 02.06.2011 г.,
постановено по НАХД № 13881/2009 г. на СРС, наказателно отделение, 101 с-в. Със
същото е потвърдено НП № ДФР/НП-93/08.10.2010 г. на председателя на ДАНС, с
което на [фирма] на основание чл. 23, ал. 4, вр. ал. 1 от Закона за мерките срещу
изпирането на пари (ЗМИП) е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лв. за
нарушение по чл. 4, ал. 7 от ЗМИП.

Решението се обжалва като неправилно постановено в нарушение на закона със
съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348,
ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, по съображения, изложени в касационната жалба. Иска се да се
отмени и да се отмени наказателното постановление, респективно да се намали размера
на наложената имуществена санкция.

Ответникът изразява становище за неоснователност на жалбата.

СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административният съд София-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди
доводите, посочени в жалбите, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл.
63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу

подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

С решение № 74 от 02.06.2011 г., постановено по НАХД № 13881/2009 г. на СРС, наказателно отделение, 101 с-в е потвърдено НП № ДФР/НП-93/08.10.2010 г. на председателя на ДАНС, с което на [фирма] на основание чл. 23, ал. 4, вр. ал. 1 от Закона за мерките срещу изпирането на пари (ЗМИП) е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лв. за нарушение по чл. 4, ал. 7 от ЗМИП.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че със Заповед № ЗДФР-91/19.10.2009 г. на директора на дирекция „Финансово разузнаване” в ДАНС са определени длъжностни лица от агенцията, на които е било възложено извършването на проверка на [фирма], като целта на проверката е била установяване изпълнението на задълженията на лицето съгласно изискванията на ЗМИП. В резултат на проверката е било установено, че на 13.06.2008 г. в [населено място] е сключен договор за финансов лизинг № 10458 с опция за придобиване на собственост с лизингодател [фирма] и лизингополучател [фирма] с предмет МПС лек автомобил Х., С. Фе СМ, рама КМНСН81WP8U376869, двигател № D4EB8562561 с лизингова стойност 33 742, 55 евро без ДДС с легова равностойност 65994, 69 лв. Приел е за установено, че като лизингово предприятие [фирма] е било длъжно да изиска от клиента си [фирма] преди сключването на договора за финансов лизинг декларация за произход на средствата, която да съдържа реквизитите съгласно приложение № 1 към чл. 10, ал. 2 от ППЗМИП Предвид обстоятелството, че не е изискал подобна декларация, административно наказващият орган е приел за извършено нарушението по чл. 4, ал. 7 от ЗМИП, за което е съставен АУАН № 81/99-63/12.04.2010 г., въз основа на който е издадено и наказателното постановление.

От правна страна СРС е приел, за извършено нарушението по чл. 4, ал. 7 от ЗМИП, като включително е изложил и мотиви относно размера на наложената имуществена санкция.

Решението на първоинстанционния съд е правилно.

Фактите са правилно установени от първоинстанционния съд и по същите между страните не е съществувал спор както в производството пред първата инстанция, така и в производството пред настоящата инстанция. Не се спори, че на 13.06.2008 г. в [населено място] е сключен договор за финансов лизинг № 10458 с опция за придобиване на собственост с лизингодател [фирма] и лизингополучател [фирма] с предмет МПС лек автомобил Х., С. Фе СМ, рама КМНСН81WP8U376869, двигател № D4EB8562561 с лизингова стойност 33 742, 55 евро без ДДС с легова равностойност 65994, 69 лв. Съгласно т. 2.2, б. „А” от договора лизинговата стойност е 33 742, 55 евро без ДДС. Следователно, стойността по договора за лизинг е над 30 000 лв. и [фирма] като лизингово предприятие, лице, по чл. 3, ал. 2, т. 13 от ЗМИП е бил длъжен да изиска от клиента си [фирма] декларация за произход на средствата, която да съдържа реквизитите по приложение № 1 към чл. 10, ал. 2 от Правилника за прилагане на ЗМИП. Подобна декларация не е изискана преди сключването на договора. Съгласно чл. 4, ал. 7 от ЗМИП лицата, извършващи операция или сделка чрез или с лице по чл. 3, ал. 2 и 3 на стойност над 30 000 лв. или тяхната равностойност в чужда валута, съответно над 10 000 лв. или тяхната равностойност в чужда валута, когато плащането се извършва в брой, са длъжни да декларират произхода на средствата. Лицата по чл. 3, ал. 2 и 3 са длъжни да изискат декларацията преди извършването на съответната

операция или сделка. От представените по делото доказателства се установява по несъмнен начин, че подобна декларация не е изискана от търговското дружество, което е лице по чл. 3, ал. 2 от ЗМИП (обстоятелство, което също така не се оспорва от страните). Чл. 2 от ЗМИП определя същността на понятието „изпиране на пари”, чл. 3, ал. 1 от ЗМИП определя мерките за превенция на използването на финансовата система за целите на изпирането на пари, а чл. 3, ал. 2 определя кръга на лицата, по отношение на които са задължителни мерките по ал. 1. Като задължени лица са определени и лицата по чл. 3, ал. 2. Действително, като доказателство по спора е представена декларация по чл. 4, ал. 7 и по чл. 6, ал. 5, т. 3 от ЗМИП. Същата декларация, обаче е представена след приключване на проверката, а именно с подаденото възражение срещу съставения АУАН на 15.04.2010 г., като подобна декларация не е била представена в хода на проверката, извършена от служители от дирекция „Финансово разузнаване” в ДАНС, която проверка е започнала на 19.10.2009 г. (въз основа на заповед № ЗДФР-91/19.10.2009 г.) и е приключила на 12.04.2010 г. В тази връзка настоящата съдебна инстанция счита за правилни изводите на първоинстанционния съд относно обстоятелството, че представената като доказателство по спора декларация не е била изискана при сключването на договора и е съставена след това. Поради и това правилно първоинстанционният съд е обосновал изводите с чл. 8 от ЗМИП, съгласно който в случаите по чл. 4-7 лицата по чл. 3, ал. 2 и 3 са длъжни да съхраняват за срок 5 години данните за клиентите и документите за извършените сделки и операции. За клиентите срокът тече от началото на календарната година, следваща годината на прекратяването на отношенията, а за сделките и операциите - от началото на календарната година, следваща годината на тяхното извършване, като съгласно чл. 9 от ЗМИП данните и документите по чл. 8 се предоставят на дирекция "Финансово разузнаване" на Държавна агенция "Национална сигурност" при поискване в оригинал или служебно заверен препис. Редът, сроковете и периодичността се определят в правилника за прилагане на закона. Видно от заповедта за извършване на проверката целта на същата е установяване на изпълнението на задълженията на лицето съгласно изискванията на ЗМИП, следователно целта на проверката включва и изпълнението на задълженията по чл. 4, ал. 7 от ЗМИП. Заповедта за извършване на проверката е била връчена на поверяваното лице, което при извършването на проверката е представило и съответните документи, описани подробно в констативния протокол за проверка на място по ЗМИП от 12.04.2010 г. Сред представените документи от поверяваното лице не се съдържа декларация по чл. 4, ал. 7 от ЗМИП по отношение на процесния договор. По време на проверката от изпълнителния директор на дружеството-касатор на 23.10.2009 г. са дадени обяснения, в които е посочено, че по отношение на задълженията за уведомяване на плащания над 30 000 лв., подобен род сделки за дружеството са редки и в конкретната хипотеза най-вероятно е налице пропуск поради недоглеждане на служителя, занимаващ се с оформяна на сделката. В тази връзка са правилни изводите на първоинстанционния съд, че не може да се приеме, че е налице изпълнението на задължението по чл. 4, ал. 7 от ЗМИП от страна на касатора в производството пред настоящата инстанция. Така направените изводи не се отричат от обстоятелството, че представената по-късно декларация е приета като доказателство от първоинстанционния съд, тъй като същият с решението си се е произнесъл относно нейната относимост към спора. Неправилни са изводите, съдържащи се в касационната жалба относно анализа на чл. 4, ал. 7 от ЗМИП. Съгласно посочения текст лицата, извършващи операция или сделка чрез или с лице по чл. 3, ал. 2 и 3 на стойност над 30

000 лв. или тяхната равностойност в чужда валута, съответно над 10 000 лв. или тяхната равностойност в чужда валута, когато плащането се извършва в брой, са длъжни да декларират произхода на средствата. Лицата по чл. 3, ал. 2 и 3 са длъжни да изискат декларацията преди извършването на съответната операция или сделка. Неправилен е направения анализ на разпоредбата, че същата въвежда задължение за изискване на декларация само когато става дума за извършване на плащане, но не и за поемане на парично задължение. Разпоредбата на чл. 4, ал. 7 от ЗМИП има две изречения. като същите следва да се анализират и прилагат заедно. Съгласно първото изречение определените лица, когато извършват операция или сделка с лице по чл. 3, ал. 2 и 3 над определена стойност и когато плащането се извършва в брой са длъжни да декларират произхода на средствата. Посоченото задължение, обаче, а именно това за подаване на декларацията съгласно изречение второ е за изискване на декларацията преди извършването на съответната операция или сделка, а не при извършването на самото плащане. Това е и смисъла на посочения текст, а именно той да намира приложение в случаите, когато е предвидено плащането да се извършва в брой. Аргумент в тази насока е и чл. 4, ал. 11 от ЗМИП, съгласно който случаите, при които поради характера на операцията или сделката нейната стойност не може да бъде определена към момента на извършването ѝ, лицето по чл. 3, ал. 2 и 3 е длъжно да идентифицира клиента в момента, в който стойността на операцията или сделката бъде определена, ако тя е над 30 000 лв. или тяхната равностойност в чужда валута, съответно над 10 000 лв. или тяхната равностойност в чужда валута, когато плащането се извършва в брой. Дори и в този случай, е необходимо да се идентифицира клиента в момента, в който стойността на операцията или сделката бъде определена, като в този случай също така не се изисква подаване на декларацията едва към момента на плащането, а към момента, в който стойността на сделката или операцията бъде определена. Следователно, както правилно е приел и първоинстанционният съд за приложимостта на чл. 4, ал. 7 от ЗМИП е без значение кога ще се осъществи плащането по сделката или по операцията. Следователно, правилно първоинстанционният съд е приел за извършено нарушението по чл. 4, ал. 7 от ЗМИП. По отношение на размера на наложената имуществена санкция – в съответствие с разпоредбите на ЗМИП правилно първоинстанционният съд е приел, че санкцията е определена правилно като е съобразил, че за нарушение на чл. 4, ал. 7 от ЗМИП извършено от юридическо лице предвидената имуществена санкция е от 2000 лв. до 50 000 лв. Неоснователно в касационната жалба се излагат оплаквания за прекомерност на наложената имуществена санкция. Размерът на наложената имуществена санкция е съобразен и с основната цел на закона да определи мерки за превенция на използването на финансовата система за целите на изпирането на пари, както и организацията и контролът по тяхното изпълнение. В тази връзка е и разпоредбата на § 41 от Директива 2005/60/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 26 октомври 2005 г. за предотвратяване използването на финансовата система за целите на изпирането на пари и финансирането на тероризъм, съгласно която значението на борбата с изпирането на пари и финансирането на тероризма трябва да насочва държавите-членки към налагането на ефективни, съразмерни и възпиращи санкции в националното право за неспазване на националните разпоредби, приети в съответствие с настоящата директива. Трябва да бъдат предвидени разпоредби за санкции срещу физически и юридически лица. Тъй като юридическите лица често участват в сложни операции за изпиране на пари или финансиране на тероризма, санкциите трябва да вземат предвид

извършваната от юридическите лица дейност. В тази връзка са и предвидените в ЗМИП санкции, включително и тази, предвидена в чл. 23, ал. 4 от ЗМИП, които следва да бъдат налагани при извършено нарушение с цел постигане на целта на закона. В тази връзка и като е взел предвид и размера на съответната сделка, първоинстанционният съд е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да се остави в сила.

Въз основа на изложеното, тази инстанция намира касационната жалба за неоснователна. Първоинстанционното решение като валидно, допустимо и правилно следва да се остави в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВНИЯТ СЪД СОФИЯ – град, V-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 74 от 02.06.2011 г., постановено по НАХД № 13881/2010 г. на СРС, наказателно отделение, 101 с-в.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.